

De Vakantiefoto

De Vakantiefoto

Peter Verbeeck

Schrijver: Peter Verbeeck
Coverontwerp: ros-pero
ISBN: 9789402183146
© Peter Verbeeck

Proloog

Rocco waste zich in de kleine pompbak van zijn cel. Hij had het geluk dat hij alleen in een cel zat, niet gestoord door een slecht riekende celmaat. Dat was natuurlijk het voordeel voor een man van zijn standing. Geld speelt overal een rol, in de buitenwereld, maar ook hier. De privileges die hij hier kreeg wogen niet op tegen de voordelen die hij in de buitenwereld had gekend. Sinds zijn negentiende had hij niks anders dan luxe gekend. Hij had er hard voor moeten werken, akkoord, maar hij had er ook maximaal van geprofiteerd. Geen wonder dat hij vijanden gemaakt had, machtige vijanden die ervoor gezorgd hadden dat hij nu hier beland was. Eigenlijk was hij veel te oud om hier te zitten, het deed zijn lichaam geen goed.

Een seconde later was hij weer bezig met het plannen van zijn wraak. Dat deed zijn lichaam ook geen goed, het werd aangevreten door de haat die hij voelde. Natuurlijk had hij dingen gedaan die niet konden, maar hij had nergens spijt van en begreep ook niet dat hij ervoor moest boeten. Zij waren diegenen die moesten boeten omdat ze hem hierin gestopt hadden.

Hij overliep nogmaals wat hij al honderden keren overlopen had: zijn plan was niet waterdicht, maar dichterbij perfectie kon hij niet komen. Zijn wraak zou onopvallend uitgevoerd worden. Of des te meer opvallend, maar niemand zou een verband zoeken met hem. En hij zou alles op de voet kunnen volgen in de kranten. Hij glimlachte al bij de gedachte.

Toen werden zijn gedachten onderbroken door het geluid van de deur. Tijd om te gaan wandelen.

Discotheek

Keiharde muziek knalde door haar hoofd, lichten flitsten om haar heen, ze deed haar ogen dicht en bewoog heen en weer op de muziek, ze was begonnen met Bacardi cola toen ze binnenkwamen, een uur later had ze er al drie binnen, het was alsof ze limonade dronk, alleen begon haar hoofd te tollen en stapte ze niet vlot meer door de massa dansende mensen, toen was haar vriendin een gesprek begonnen met een kerel die hun getrakteerd had op een vierde Bacardi cola, waarmee ze nu op de dansvloer stond, ze was halverwege het glas, dat precies voller werd naarmate ze er meer van dronk, ze zag geen gezichten meer maar flitsende schaduwen, ze pakte haar vriendin bij de hand en trok haar richting uitgang. 'Woeh, ik moet effe afkoelen'. Karen lachte, botste en struikelde in de richting van de toiletten, Caroline hing aan haar hand en struikelde al lachend achter haar. De mensenzee ging voor hen open, hun blik bestreek niet meer dan de nauwe doorgang voor hen, de drank had zijn werk uitstekend gedaan en ze waren in een uitgelaten stemming.

In de toiletten klonk de muziek gedempter, maar nog herkenbaar, ze swingden nog door op de beats. Boven de lavabo hing een grote spiegel over bijna de hele breedte van de ruimte. Veel design was er niet gebruikt, witte lavabo's in een wit werkblad, niet al te proper meer door het vele gebruik, potjes zeep van de Aldi, blaasmachines om je handen te drogen (of je haar, oksels, enzovoort, naargelang de stand van de tuit). Karen bekeek zich in de spiegel: haar haren waren nat van het zweet maar zaten nog mooi in een staartje, ze had geen schmink opgedaan, die zou toch alleen maar uitlopen, haar roze mouwloze bloesje was op verschillende plekken doorweekt. Ze zag eruit alsof ze de hele avond zwaar gefeest had. Logisch, dat had ze ook gedaan, dus... Toen ze zich omdraaide keek ze in de draai naar haar

achterkant, die mocht er best wezen, een mooi zicht in een spannende jeans. Ze had een goede keuze gemaakt toen ze zich aankleedde.

Luc bekeek zich in de spiegel. Zijn haar was kort geknipt, het was al een paar dagen geleden dat hij zich geschoren had. Hij was fier op zijn nonchalante look. Voor een bankbediende of gladde vertegenwoordiger zou hij niet kunnen doorgaan, maar hij was dan ook niet meer of minder dan magazijnier, een job die hem goed beviel. Zolang hij maar niet opviel was alles goed, dus daar hoorde ook een onopvallende job bij. Voor het geld moest hij het niet doen, een donker appartement was alles wat hij nu kon betalen, maar daar zou snel verandering in komen.

Tanden gepoetst, goedkope deo onder de armen, en hij kon ermee door. Nog effe drinken, een plasje doen, en dan was het tijd om te vertrekken. Hij bekeek nog eenmaal het plan, maar hij had het ondertussen al uit het hoofd geleerd. Ter plekke de zaak gaan bekijken was uit den boze, er moest maar één nieuwsgierige tante in de buurt wonen en hij zou al opgemerkt zijn. En een nieuwsgierige tante was er altijd overal. Eén kans had hij en die zou hij benutten, geduld was al wat hij nodig had.

Hij wandelde rustig naar zijn wagen die een paar straten verder geparkeerd stond. Voor de auto gold hetzelfde als voor hem: onopvallend moest hij zijn, een Japanner was de beste keuze geweest, en hij kostte ook niet veel, in afwachting van zijn beloning kon hij dit model best pruimen. Binnen een kleine twintig minuten zou hij aankomen, auto een paar straten verder parkeren (niet eerst een verkenningstochtje maken, nieuwsgierige tante) en in één ruk naar de Kasteelstraat.

Hij ging resoluut naar de achterdeur. Dure alarmsystemen kwamen hier in de buurt niet veel voor en hij was vrij zeker dat zij het ook niet nodig zou vinden er eentje te laten plaatsen. Meer nog, hij was vrij zeker dat de achterdeur niet op slot zou zijn. Veel mensen vertrouwen erop dat er toch niemand ongevraagd langs de achterdeur binnen zou komen, en ze hebben gelijk. Behalve deze keer dan.

Er was evenveel kans dat ze thuis was als dat ze niet thuis was. Een jonge alleenstaande vrouw (opzoekwerk!) zou op een zaterdagavond kunnen gaan stappen zijn met de vrienden. Of vroeg gaan slapen om de drukke werkweek weg te slapen. Beide waren voor hem oké.

De deur was dus niet op slot, zijn gerief kon hij dus in zijn jaszak laten. Hij zou snel het huis doorlopen zonder veel lawaai te maken. Zelfs al was ze thuis, hij zou bij haar zijn alvorens zij gemerkt had dat hij binnen was, of toch zeker voor ze de moed had gevonden om de politie te bellen. Zelfs al lag haar GSM op het nachtkastje.

Hij was al op de trap toen hij iets tegen zijn been voelde botsen. 'MIAAAUW'. Stomme kat, katten zien toch goed in het donker, waarom loopt die dan tegen zijn been. Hij moest even heel stilletjes zijn nu en wachten of hij nog een geluid hoorde. De seconden verstreken traag. Hij hoorde geluid dat wel van de kat afkomstig moest zijn. Maar verder niks. Op zijn tenen ging hij verder naar boven. Krakende treden, zoals op alle trappen. Boven zag hij aan zijn linkerkant een open deur, geen slaapkamer, dus die liet hij links liggen. De andere deuren waren gesloten, dat zou een zenuwslopende taak zijn om te onderzoeken wat zich daarachter bevond. In een van de kamers kon zij liggen, lekker warm onder de donsdeken. Hij kon een geeuw niet onderdrukken. Oef, dat kan goed doen.

Hij probeerde de eerste deur, luisterde of hij iets hoorde (gesnurk, gedraai onder de donsdeken). Voorzichtig deed hij de deurklink naar beneden en duwde de deur open. Niks. Toen hoorde hij een geluid...

Karen hing uitgeput tegen Caroline. Ze wou dat ze nu in haar bed kon kruipen, lekker opgerold onder de dons. Haar vriendin zag eruit alsof ze nog een paar uur kon doorgaan, maar ze zou haar zeker proberen te overhalen om te vertrekken. Gelukkig hadden ze deze avond goed voorbereid en waren ze met een taxi naar hier gekomen. Onder deze omstandigheden nog zelf naar huis moeten rijden zou een ramp geworden zijn. Of toch alleszins gevaarlijk. 'Vertrekken we?', vroeg Karen. Caroline keek even om, maar hoorde niet wat haar vriendin zei, ze was te druk bezig met het verleiden van een slanke kerel, of hij was haar aan het versieren, wie zal het zeggen. Dan maar alleen in een taxi naar huis, hopelijk geen babbelaar die haar de ganse tijd bestookte met toffe verhalen.

Ze stapte uit in een straat dicht bij haar huis, ze wou nog effe wandelen om een frisse kop te krijgen. Maar ook weer niet te ver, het was meer dan koud genoeg, zeker na de stomende dancing en de warme taxi. Kromgebogen in haar jas stapte ze naar huis. Ze dacht aan Caroline, die nu misschien al aan het kussen was met haar kerel, of terug aan het dansen was op zoek naar een andere. Ze zou haar zeker morgen bellen om haar uit te horen, maar niet te vroeg, voor 1 uur kwam ze haar bed niet uit. Veel meer dan bellen zou ze niet doen, een beetje in de zetel liggen met de poes, TV kijken, wachten tot het avond was om nog wat TV te kijken en dan vroeg naar bed om de dag erna weer te gaan werken. Bwa, dat was nog ver weg, nu eerst lekker slapen.

Uit haar handtas probeerde ze haar sleutels te vissen zonder lawaai te maken (de burenl!), maar de wandeling had haar niet volledig ontvrienderd en er kletterde van alles op de grond: Labello, papiertjes,

autosleutels,... Ze raapte alles op en opende vlug de deur. 'MIAUW'. Daar was haar liefste poesje al, spinnend kwam ze tegen haar benen lopen. Ze pakte het beestje op en knuffelde haar. Ze schopte haar schoenen uit, legde haar jas en handtas op een zetel en stapte naar de keuken. Minoe moest nog eten hebben en schoon water.

Ze slofte de trap op, ging de badkamer in aan haar linker kant om nog snel een plasje te doen. Hopelijk moest ze niet de ganse nacht uit haar bed door al de drank. Ze smeed haar kleren op de grond en rekte zich uit, deed de rekker uit haar haar en haalde er een kam door. Ze plaste en deed een badjas aan om de koude gang op te gaan, deed het licht van de badkamer uit en haastte zich naar haar kamer. Minoe stond al te wachten om mee binnen te gaan, ze duwde ze zacht weg met haar voet en deed de deur open.

Maandag

Het was weer veel te vroeg ochtend en slaperig zette ze zich tegen het aanrecht. De vers bezorgde krant zou ze straks wel doornemen, als ze thuis kwam van het werk. Een kom cornflakes met melk als gezond ontbijt en dan snel douchen, meer tijd had ze niet op een maandagmorgen.

Het weekend was geworden wat er van verwacht kon worden. Ze was zondag al om 11 uur wakker geworden van lawaai bij de burens. Zondag hoorde een rustdag te zijn, maar het koppel naast de deur met hun 2 kinderen hield daar weinig rekening mee. Zeker geen katholieke mensen. Ze was naar de bakker gewandeld om haar eten voor de ganse dag te halen: 2 koffiekoeken, een crème-chocolade en een ronde rozijnen. Ondanks alle drank was ze toch niet ziek geweest en de hoofdpijn viel ook goed mee. Om een uur of 2 had ze Caroline gebeld. Die was toch niet mee geweest met die kerel en was een half uur na Karen ook vertrokken, had goed geslapen tot een half uur geleden en moest straks nog naar haar grootouders waar ze tot na het avondeten zou blijven. Maandagavond wou ze wel mee naar de cinema met Karen.

Daarna was het een rustige zondag, knus in de zetel, een boekje lezen en wat TV kijken. Eigenlijk een saaie zondag dus, ze kon niet op bezoek bij haar ouders want die waren op verlof in Spanje. Tja, er waren ergere dingen te verzinnen.

Als ze op tijd op haar werk wilde geraken moest ze zich wel haasten. Ze haastte zich in haar pyjama naar de badkamer om te douchen. Ze had beter gisteren een bad genomen, maar op een bepaald moment was het zelfs nog teveel moeite om uit de zetel te komen. De warme douche deed haar goed. Ze moest nog haar haar wassen, dus geen tijd om haar benen te scheren, dat was dan voor morgen. De kans dat ze vandaag haar broek moest uitdoen was klein.

Ze trok snel een jeans aan en een pull, mantelpakjes en dergelijke waren niet aan haar besteed en waren ook niet nodig voor haar job. Ze zaten met een man of tien in een grote zaal, ieder een ruim bureau met computer (waar vind je nog anders). De verdeling was bijna evenredig tussen mannen en vrouwen, iets meer vrouwen dus. Al bij al klaagde ze niet, een rustige job, beperkt aan stress, nogal goed betaald, in ieder geval genoeg om de huur van het huis te betalen en de benzine voor haar autootje, een degelijke garderobe zonder veel fancy spullen, genoeg schoenen en eten, en dan nog een beetje over om elke maand te sparen. Geregeld kreeg ze wat geld toegestopt van haar ouders, geld dat ze mooi opzij zette om een huisje te kopen wanneer ze de juiste man ontmoet had.

De firma had een ruime parking, dus geen gedoe met het zoeken naar een parkeerplaats waardoor ze eventueel te laat zou komen. De meeste collega's waren al gearriveerd, maar 's maandags gebeurde het wel vaker dat er 's iemand 5 minuten te laat kwam. Doordat ze haar poes nog te eten en drinken moest geven was ze iets te laat vertrokken en dat scheelt direct in het verkeer. Haar baas was er toch nog niet, als die om tien uur zou arriveren was het vroeg. Tot die er was zou iedereen druk bezig zijn met het vertellen van de verhalen uit het weekend. Af en toe een telefoontje beantwoorden, maar ook hun klanten zouden wel hetzelfde doen, vertellen over het weekend. Karen zou niet al te veel details vertellen, ze was zeker niet de spraakzaamste van de hoop. Als er straks pauze was zou ze meer vertellen aan haar maatje op het werk. Verder was ze tegen iedereen vriendelijk en opgewekt, maar echte vrienden maakte ze

niet snel, en al helemaal niet op het werk. Aan Greet, haar maatje, vertelde ze over de zaterdagavond, dat ze voldoende op had en dat ze zich goed geamuseerd had. Greet zou haar op de hoogte houden van haar relatie met Ralf, een relatie die ze benijdde, als alles wat Greet zij ook klopte.

Voor ze het wist was het 10 uur en hadden ze nog maar weinig gewerkt en veel niks gedaan. De baas was nog niet op post en het was al tijd om een pauze te nemen. Ze was niet alleen met Greet, dus het roddelen kon niet doorgaan, ze hield zich liever wat op de achtergrond en lachte mee met de verhalen van de anderen. Als ze alleen waren babbelden ze vaak over de mensen van hun afdeling, de andere mensen in het gebouw, wie met wie ging, en Greet probeerde altijd uit te zoeken met wie ze Karen kon koppelen. Karen had ook al een aantal avontuurtjes achter de rug met collega's. Zelfs met haar baas had ze al 's gekust, op een feestje van een van hun klanten, toen ze allebei teveel gedronken hadden. Gelukkig was ze toen niet verder gegaan dan kussen, haar baas behandelde haar nu al alsof zij zijn bezit was, de eikel. Met iemand van de afdeling IT was ze een paar maanden samen geweest, maar de relatie was een beetje doodgebloed. Veel verdriet had ze er niet van gehad, het was na een tijdje wel heel saai geworden. Greet had dan weer een relatie aangeknoopt met een klant van haar. Ondertussen was hij geen klant meer, maar hun relatie was er nog wel, en ze was altijd stormachtig. Indertijd had hun relatie veel stof doen opwaaien, want het was natuurlijk ongehoord om iets te beginnen met een klant. Ze zal wel de enige niet geweest zijn, maar een medewerkster mag natuurlijk niet wat een baas wel mag. Dus nadat ze al een paar maand samen waren was het toch uitgekomen en was Greet bijna haar job kwijt. Bleek dat er toen nog andere problemen waren met het bedrijf en voor ze Greet buiten konden zetten was de klant al bij een andere leverancier gegaan.

Na de pauze nog een uurtje of twee werken en dan was het alweer tijd om te gaan eten. Het zou nu wat drukker worden, dan ging de tijd

sneller en was het minder saai. Weinig moppekes op de mail, weinig straffe verhalen van de collega's, alles ging zijn gewone gangetje. Karen zette haar gedachten opzij en concentreerde zich op de job. Telefoontje hier, telefoontje daar, af en toe een vriendelijk woord, de echte probleemklanten kropten hun woede op tot na de middag.

's Maandags gingen ze met een paar man een croque of een spaghetti eten, dan moest ze zich 's avonds al niet uitsloven voor een degelijke maaltijd. Dat was een duidelijk nadeel van een vrijgezellenleven, niemand doet de moeite om voor zichzelf gezond te koken. Karen hield het vaak bij een min of meer gezonde maaltijd uit de Delhaize, een slaatje of een klaargemaakte verse maaltijd. Verder maakte ze spaghetti wanneer Caroline kwam eten, één keer per week, vaste meisjesavond. Daar besteedde ze dan wel wat tijd aan, soms nog met een wijntje voor de gezelligheid. Ze keken dan altijd naar hun lievelingsprogramma (live) en hun tweede lievelingsprogramma (op video). En natuurlijk met een jointje en veel getater. Vroeger dan middernacht werd het dan nooit en Karen was maar zelden goed uitgeslapen de dag erna. De rest van de week ging ze om tien uur naar haar bed, op TV was er toch niks belangrijks te zien en de echt goede programma's waren pas na elf uur, te laat dus. Liever las ze een boek, tegenwoordig geen al te zware romans, maar een spannend boek ging er altijd vlot in. Compensatie voor haar eigen saaie leven, dacht ze dan vaak.

De croque was zoals gewoonlijk niet echt warm meer toen hij opgediend werd, maar desalniettemin lekker. Er waren wel veel eetgelegenheden in de buurt, maar 's middags moest je snel zijn om nog ergens een plaatsje te vinden. En ze volgde toch maar de rest, zelf voorstellen om ergens anders te gaan deed ze niet. En daar zou het toch maar hetzelfde zijn, een croque die warm opgediend werd was zeldzaam. Ze waren met zijn vijven: Greet natuurlijk, Dina van de receptie en nog twee gasten, best wel coole mannekes, maar helemaal haar type niet. En dat had ze proefondervindelijk al bewezen, niet dat

ze er al iets mee gehad zou hebben, maar ze was er toch al een paar keer mee weggeweest en ze zaten duidelijk niet op dezelfde golfengte. Plus dat ze hen niet aantrekkelijk vond, dus een relatie zou nog niet voor deze eeuw zijn. Ze waren ook al lang gestopt met haar te plagen, wat anders was toen ze twee jaar geleden op het bedrijf begonnen was. Roel en Kevin kenden elkaar al lang en vonden haar het gedroomde doelwit. Waarschijnlijk waren ze eraan begonnen in een poging om haar te versieren, iets dat ze zelf om zeep geholpen hadden, mits de juiste knoppen in te drukken hadden ze haar allebei kunnen krijgen (niet tegelijk liefst, alhoewel).

Luc werd net wakker. Zoals altijd had hij hoofdpijn wanneer hij opstond, en dat zonder de avond tevoren te drinken. Zaterdagnacht had hij zijn opdracht afgehandeld en was pas maandagmorgen om een uur of 5 in zijn bed gekropen. De rest van de tijd had hij in het nachtleven doorgebracht. Hij had sinds de gevangenis al slaapproblemen en de enige manier om die een beetje draaglijk te maken was lang genoeg wakker blijven. In het weekend is dat niet echt een opdracht, nachtleven genoeg. Zo kon hij vrijwel anoniem contact maken met mensen waaraan hij erna geen verantwoording hoefde af te leggen. Echte vrienden had hij niet meer, cafékennissen des te meer. Hij wilde niet meer de fout maken die hem in de cel deed belanden: iemand vertrouwen. Vroeger deed hij een beroep op mensen als hij iets gedaan wilde krijgen, nu deed hij alles zelf. De opdracht die hij nu had was te belangrijk om te delen, ze zou hem een rustig leven opleveren, ver weg van hier. Hij was er nu van overtuigd dat met geld alles te koop was, als je het maar goed aan de dag legde, en als je genoeg had.

Hij had allang berekend wat hij allemaal kon doen met het geld dat hem te beurt zou vallen wanneer hij de opdracht volbracht. Alleen kon hij nog geen voorbereidingen treffen, alles zat in zijn hoofd, maar hij zou niets ondernemen wat hem verdacht kon maken. Daarvoor had hij geen cel nodig gehad, om te begrijpen dat de overheid altijd argwanend is wanneer iemand plots boven zijn stand gaat leven. Als

de overheid het zelf niet merkt zal de nieuwsgierige buurvrouw het ze wel melden. Zijn droom om een luilekker leven te leiden had destijds een serieuze knauw gekregen toen hij op een morgen (half tien) de politie voor zijn deur zag staan. De bel had hem wakker gemaakt, op een uur dat hij normaal geen mensen over de vloer kreeg. Zijn werk speelde zich meestal 's avonds en 's nachts af, men kon hem niet verwarren met een hardwerkende huisvader. Zijn vrouw sliep door de bel heen, in tegenstelling tot hem kon zij zich laten gaan aan drank en coke. De volgende dag bracht ze dan ook meestal tot na de middag slapend door.

Achteraf bekeken had hij het natuurlijk niet slim gespeeld. Ze woonden tussen hardwerkende huisvaders, brave moeders en nieuwsgierige tantes, maar hij was zo fier geweest op zijn levensstijl dat de mensen zich wel vragen moesten stellen. En wanneer de mensen zich vragen beginnen te stellen kan je er donder op zeggen dat de arm der wet er vroeg of laat gehoor aan geeft. Vroeg of laat is natuurlijk altijd laat bij de politie. Op het politiebureau hadden ze hem uitgelegd dat de BBI (Bijzondere Belastinginspectie) hem al 7 jaar volgde. Toen er dan uiteindelijk nog geregeld klachten van de burens kwamen (de feestjes bij hem thuis !), hadden ze ook actie genomen. Ze hadden hem al ongeveer 6 maand geschaduw, zodat ze ook te weten waren gekomen met wie hij uithing, ze hadden de nummerplaten van een aantal bekende criminelen die geregeld bij hem kwamen feesten. Er waren alleszins vermoedens dat er gehandeld werd in drugs, gestolen auto's en allerhande onfrisse praktijken. Nog later kwam hij te weten dat er nooit een inval bevolen was omdat bepaalde van zijn contacten van hogerhand beschermd werden. Hij zou als kleine vis opgeofferd worden, zodat de procureur kon opscheppen tegenover de pers dat hij een mooie vangst had gedaan. Alhoewel hij geen van zijn contacten verklikt had, hadden ze hem allemaal laten vallen. Die informatie werd hem via via meegedeeld toen hij in de cel zat. Hij twijfelde geen moment aan de juistheid van de informatie, hij was gewaarschuwd dat ze iedereen lieten vallen die vast zat, ze namen geen risico.

Zijn vrouw had hem ook laten vallen, wat ook niet echt als een verrassing kwam. Ze was bijna 10 jaar jonger dan hem en had hem gekozen omwille van zijn levensstijl. Zonder levensstijl geen vrouw, zal ze gedacht hebben en ze was opgetrokken met een van zijn vroegere vrienden. Het milieu had haar geen goed gedaan, 2 jaar nadat hij in de cel belandde werd ze op straat gevonden, zwaar in elkaar getimmerd. Ze was gevlucht naar een shelter, waar ze vrouwen tegengekomen was die er nog erger aan toe waren dan zij. Spijtig genoeg had ze er niet uit geleerd en was weer het milieu ingedoken, om niet lang erna opnieuw te worden gevonden, maar nu kon ze nergens meer naartoe, ze had een overdosis niet overleefd. Het eerste deel, dat van de shelter, had zij hem in een brief verteld. Ze wou het nog een keer met hem proberen, ze zou hem komen opzoeken enzovoort enzoverder. Het tweede deel was hem weer via via ter oren gekomen. Het leek op een waarschuwing.

Veel lichtpunten waren er dus niet geweest. Hij had heel veel tijd gehad om na te denken hoe het leven verder zou gaan wanneer hij uiteindelijk uit de cel geraakte. Zoals zovelen opnieuw betrokken raken bij een of andere onbenullige criminaliteit leek het meest voor de hand liggende toekomstbeeld. Minder waarschijnlijk was dat hij het zou schoppen tot hardwerkende magazijnier en dat zijn verleden vergeten werd in de realiteit van elke dag. De derde mogelijkheid was er een die tussen de twee lag, één die hij zelf niet had kunnen bedenken en die hem zomaar aangereikt werd door een oude man die ogenschijnlijk een onopvallende gevangene was. In werkelijkheid was hij een van de gevaarlijkste en meest gevreesde misdadigers van het land.

Hij was bij toeval met hem in contact gekomen door een werkje dat ze moesten uitvoeren. Ze waren aan de praat geraakt en kennelijk kon Rocco het met hem vinden. Pas na enkele maanden was hij erachter gekomen dat het niet bij toeval was dat hij dat werkje had moeten uitvoeren, de beste werkjes werden namelijk maar door één persoon

uitgedeeld: drie keer raden wie. Van hem had hij ook in praktijk de les geleerd dat je met geld alles kan kopen, als je het maar goed aan de dag legde. Genoeg had hij zeker, daar bestond geen twijfel over. Toen hij eens opgemerkt had dat er toch één ding was dat hij niet kon kopen, namelijk zijn vrijheid, had hij geantwoord dat hij hier meer vrijheid had dan buiten. Zelfs al sliep hij nu in een kleine vochtige strontcel, hij kon van hieruit al zijn zaakjes regelen zonder dat hij moest vrezen dat ze hem in de kraag zouden vatten, of dat er iemand hem zou verraden, iets wat hem buiten parten gespeeld had. De hekel die hij had aan de mensen die hem hierin gestoken hadden, kon hij nu in alle rust omzetten in een plan dat hij buiten nooit had kunnen verwezenlijken. Het plan, het zou hem later allemaal duidelijk gemaakt worden.

Hij had nu alles gedaan om niet op te vallen, een normale baan als magazijnier in een ploegenstelsel, een doorsnee auto die paste bij zijn loon, gekocht op afbetaling zoals het een doorsnee werknemer past, een klein appartement in een gewone buurt met andere arbeiders. Het plaatje klopte helemaal. Nu was hij wel helemaal gedwongen om zo'n levensstijl te hanteren, tenminste wanneer hij het pad wou bewandelen dat voor hem uitgetekend was. Het leek er voor iedereen op dat hij probeerde zich opnieuw te integreren in de maatschappij, dat hij de kans die de maatschappij hem had geboden met 2 handen greep en er dankbaar voor was. Hij zou een grote auto kunnen hebben, hij zou in een luxueus appartement kunnen wonen met een hoop vrouwen aan elke vinger, maar dat zou betekenen dat hij zich opnieuw moest inlaten met de domme criminaliteit waarvoor hij in de cel belandt was, en het zou maar een kwestie van tijd zijn om daar opnieuw te belanden. Hij had zich tevreden weten stellen met de wagen waarmee hij nu reed. Veel of dure vrouwen had hij momenteel ook geen behoefte aan. Een gevangenis is nu niet bepaald de plaats om een geregeld seksleven te leiden, en het duurde wel een tijd voor dat uit je systeem verdwenen is. De ware liefde liep misschien wel ergens rond, maar dat zou ze dan nog maar een tijdje moeten doen, hij zou er niet maar op zoek gaan.